

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ

И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XIX, бр. 149 (1904)

В. Търново, сряда, 11 декември 1963 г.

Цена 2 стотинки

Народното събрание заседава

Вчера в 15 часа в Столицата започна своята работа Петата редовна сесия на Четвъртото народно събрание.

Откривайки сесията, председателят на Бюрото на Народното събрание Фердинанд Козовски приканва народните представители със ставане на крака и едновременно млъчане да прочетат наметката на починалия народен представител Григор Недялков.

След това Народното събрание одобри дневен ред, който предвижда обсъждането на законопроекти за народностопанския план за 1964 г. и за бюджета на държавата за 1964 година, изслушване на информацията за посещението на българска парламентарна делегация в Съветския съюз, разглеждане на законопроект за одобрение на Указа за изменение на Кодекса на труда, закона за правата на някои министри и на председателите на окръжните народни съвети, както и за допълнение на наказателния кодекс и други.

Направено бе предложение първите два въпроса да се обсъждат едновременно, което бе единодушно прието.

После Народното събрание пристъпи към изпълнение на дневния ред. Думата бе дадена на инж. Апостол Пашев, председател на Държавния комитет по планиране за доклад по законопроект за Държавния народностопански план за 1964 г. Министърът на финансите Димитър Попов изнесе доклад по законопроект за държавния бюджет. По двата доклада бяха изнесени съдоклади от комисията по държавния народностопански план и държавния бюджет.

Днес Народното събрание продължава своята работа.

РАДОСТНИ ВЕСТИ ПРЕД КРАЯ НА 1963 Г.

ТКЗС-ДОЛНА ОРЯХОВИЦА ЗАВЪРШИ ГОДИНАТА

Добре се потрудиха кооператорите от ТКЗС „В. И. Ленин“ — Долна Оряховица. И трудът им наспори. От основните култури се получиха добри добиви, като от някои плановите показатели бяха далеч надминати. Царевицата даде над 500 тона зърно повече, брагата в Бреговица от 1500 декара прибра по 181 кг над плана. Удържа се думата и за добива от цялата площ с пшеница. Тук на първо място е бригадата на Христо Харлов, която от 3400 декара получи по 240 кг жито. По 1000 кг повече от миналата година даде захарното цвекло, за което безспорно първенство държат бригадите във Върбица. Повече е гроздето.

Това доведе и до предсрочното изпълнение на плана за валовата продукция от 4 423 000 лева. Това ражда и нови по-големи стремежи за 1964 година.

Д. Гацеров

ЦИФРИ, КОИТО РАДВАТ

За някои цифрите са скучни и отекчителни, но за други те носят радост. Да вземем цифрите, които са пред мен. Те ми говорят за преизпълнението на плана за общата продукция на ТКЗС „Бачо Киро“ — Бяла черква и за многото труд на кооператорите през цялата година, не подвиги крак, за да спомогат с работата и по-навреме и по-качествено да обработят културите.

Ето и самите цифри, които подготвиха хубавия резултат: от съвкупното полученото в повече е 25 000 лева, от захарното цвекло — 26 000 лв., от гроздето — 172 000 лв. и други. При годишен план 3 950 000 лева е произведена досега валова продукция за 3 990 000 лева.

Цифри! Хубав капитал са те, с който навлизаме в новата година. Те ни правят по-уверени в собствените сили.

Петър Йорданов

ДА СЕ СПАЗВА СТРОГО РЕЖИМА ЗА ЕЛЕКТРОЕНЕРГИЯТА!

Страната изпитва временни трудности в енергоснабдяването. Затова Правителството отпрати призив за икономии до всички колективи, предприятия и граждани, които консумират електрическа енергия.

Да се пести електроенергията от всички, това означава да се създадат по-благоприятни условия — промишлеността, транспортът, селското стопанство и другите отрасли да изпълняват и преизпълняват производствените си планове.

Накъде трябва да се насочат сега усилията на трудовите колективи?

Към най-строг спазване на режима за електроенергията. Към подобряване на организацията на производството и труда и строго спазване на установената технологическа дисциплина. Трябва да се таксува като престъпление, допускането на машини да работят на празен ход и да консумират електрическа енергия, без да дават производство.

„Енергоснабдяване“ — Горна Оряховица въведе режимна програма. То е изпратило нарочни писма до всички предприятия, напращащи се на територията на окръга.

За всяко предприятие е посочен процентът, с който се намаляват работните мощности по съгласа. Наредено е да се води нарочна тетрадка, в която да се вписват показанията на електромерите в определени часове. Наредено е на всички едноменни и двусменни предприятия да не работят от 17 до 21 часа.

Едноменните предприятия следва да работят само от 8.30 до 17 часа. Но ръководствата на голяма част от тях не се съобразяват с това предписание. Един започват преди 8.30, а други след 17 часа. Интересно е какво оправдание ще посочат ръководствата на пшеничните цехове към промкомбинатите и ТПК от Г. Оряховица и В. Търново? В това число е и работилницата на ДЗС — Г. Оряховица, мелниците и фуражомелките на редица ТКЗС и МТС.

На двусменните предприятия е указано да работят с по една смяна — денем и една — нощем. И в никакъв случай от 17 до 21 часа. Но голяма част продължават да работят през време на вечерния връх, а през нощта, когато има до-

Мляко и месо над плана

С хубави производствени успехи ще посрещнат новата година животновъдите от ТКЗС — Елена. Благодарение на добрата организация и постоянните грижи на работниците от фермите планът за млякото е преизпълнен. С близо 5 тона е преизпълнен и планът за месото.

За тези успехи дължат всички животновъди, а най-вече колективите от двете ферми при централния стопански двор, които до 8 декември са предали над 10 000 литра мляко в повече.

К. Иванов

На добър път!

В редиците на тези, които вече изпълниха производствената си програма, се нареди и колективът на ДАП — В. Търново. Той в началото на декември изпълни годишния си план.

До края на годината ще бъдат отчетени допълнително новите 1 200 000 приравнени тоннокилометри. Тук много шофьори вече преизпълняват плановите си. Между тях са К. Гадов, Р. Костов, Б. Хутов и др.

На добър път през новата производствена година!

Давидов

Вчера колективът при Държавната печатница „Димитър Найденов“ — В. Търново предсрочно изпълни годишния си производствен план. Това му дава възможност до края на годината да произведе надпланова продукция за 20 000 лева.

При постигането на тези успехи особено добре се проявиха Добри Тодоров, Владо Попчев, Борис Арсов, Любен Недев и други.

Вчера в печатницата имаше и друго радостно събитие. Започна работа новият отдел за твърда подвързия на книги. Бяха подвързани първите екземпляри на книгата „Съветско държавно право“.

Стефан Нейков

НА СНИМКАТА: Първите подвързани книги минават от ръка в ръка.

Младешката тракторна бригада в с. Д. Липница и в късните есенни дни е на своя пост. Бригадният механик Александър Бакалов дава указания за зазимването и ремонта на машините.

Втора страница от днешния брой е посветена на разнообразната дейност на Долнолипнишките комсомолци.

Снимка: Ив. Воденичаров

СТЪПКА ПО СТЪПКА НАПРЕД

— Сега, кажи го, е цветето. Зимен ден не сме оставали без работа, — говори Иван Парашкевов, бригадир на кантонерската бригада за комунистически труд.

Това са пет души, които през знойните летни дни са подали 2 300 000 кубика вода на плодородното поле, грижили се за почистването на мострият периметър край каналите, редовно поддържали връзка със стопанствата за нуждите им от вода. Те набраха от овиците дървета край каналите 7 тона дъски, 10 тона ябълки, 16 тона дюлеви и ги предадоха на изкупвателните организации. Хиляда са ябълковите им дръвчета, близо толкова и дюлевите, че и 6000 толовои фиданки. От десетки години ги имат и добре са ги опазили от гризачи и вредители.

Но това е другата страна на

дейността им. Пряката работа на кантонер-вододелителите е поддържането на каналите и съоръженията и осигуряването на вода за напояване. За да им се присвои високото звание „Бригада за комунистически труд“, те не са се посрамвали. Добра, сговорна дружина са. Макар в най-напрегнатите дни да не са заедно, дотръбват ли, събират се. Каналите им са един от друг. Затова и един от тях говори: „Самичък човек може ли“. Още до началото на декември те зазимват съоръженията си, дървените части на савациите са бланкостани, резбите са смазани, където трябва нещо да се подмени, подменено е. Сега тия хора живеят с една друга голяма задача — до новия ливен сезон да осигурят в района си условия за високопроизводително напояване.

Аз се срещнах с тях в мест-

ността „Ейкьна“. Още малко работа им оставаше и ще се преместят в „Изворите“. Дълго говорихме и трябваше да си тръгваме, а не ми се помръдваше. Майстореха тръбните водовземания за подобрено гранично напояване. Всички всичко иде отържи. Сега бригадирът и Богдан Гочев правят подложния бетон и полагат тръбите напред, а после ще видни други да изпълняват същата работа. Така и Васил Неделчев, и Йордан Димитров са ту на оформлението на изкопите, ту на бъркането на бетон, ту на мястото на Богдан. Само Иван Христов не се мести от замаските.

— Главният ни майстор е той, — представя го бай Стефан Теодосиев, кантонер-вододелител от друг участък, който временно работи при тях.

Добър колектив са и кантонерите Христо Цонев, Живко

Трудолюбивите работници от ДИП „Мизия“ — Г. Оряховица месеци преди края на годината се поздравиха с предсрочно изпълнен годишен план.

Най-голям дял за тази радост се пада на цеха за огнеупорни изделия с ръководител Г. Пашев, който първи изпълни и далеч превъзпел годишното си обещание. В останалите цехове са произведени 37 милиона обикновени тухли, 2 575 000 едроразмерни тухли и др. До края на годината ще бъде произведена надпланова продукция за 118 000 лева.

Работниците и специалистите сега имат друга по-голяма грижа. Сега обмислят каква трябва да бъде организацията на производството през настъпващата нова година. Стремехът е да се ликвидира сезонността в керамичното производство, като от 8 месеца както е досега, то да стане целогодишно.

Н. Божков

от Общественията редакция на в. „Борба“ в Г. Оряховица

Семинар със селскостопански специалисти

За да се следят по-отблизо най-новите постижения на науката в областта на растеневъдството, животновъдството и ветеринарната медицина и се създаде още по-тясна връзка с практиката, Академията на селскостопанските науки — София и Управлението на селскостопанското производство във В. Търново са разработили съвместен план за обучение на всички специалисти в окръга.

Вчера в залата на Окръжния народен съвет започна работа тридневен семинар с агрономите. Първ изнесе лекция научният сътрудник при Опитната станция по зеленчуковите култури — Г. Оряховица — Марин Петков. Той запозна слушателите със системата машини и тяхното използване за механизирани процесите в зеленчуковото производство. Като изтъкна голямото значение на

този напредък за практиката въпрос, лекторът заостри вниманието на участниците за бързото внедряване на механизацията в зеленчуковите градини. Той посочи нуждата от изменение на схемата на отглеждане на зеленчуците, като се внедрят нашироко дългите бразди и лентите. Създаването на правилна организация на територията и вътрешно стопанската специализация, както и изграждането на специализирани бригади са от съществено значение за прилагане на механизиранията обработка. По-обстойно лекторът се спря на отделните видове и системи машини за торене, обработка на почвата, сеитба и засаждане на зеленчуковите култури, пръскане срещу болести и неприятели и прибиране на реколтата.

След обед директорът на Опитната станция Ст. Бъчваров говори за ранното парниково производство, за което в нашия окръг има добри условия, богат опит на кооператорите и солидна материална база.

В сряда и четвъртък агрономите ще се запознаят с новостите при торенето и растителната защита, с някои особености в агротехниката на паревидата, с начините на поливане на земеделските култури и други.

С повишен интерес премина семинарт с ветеринарните лекари. Доцент Хубенов от ВВИ — София говори пред слушателите за новостите в борбата с безплодност при кравице, като се спря подробно на физиологията на заплъждането и лекуването. За съвременните методи и средства за борба с паразитните болести по селскостопанските животни говори асистент Ив. Колев. Старши-научната сътрудница при РВИ — В. Търново Ел. Нефтянова запозна специалистите с причините за абортите по овците и борбата с тях. Доктор М. Вълков говори за болестите по високо млечните крави.

Голям интерес на специалистите към разглежданите въпроси показва колко голяма е ползата от размяна на мисли между науката и практиката.

Илия Монон

С ОЩЕ ПО-ГОЛЕМИ ТРУДОВИ УСПЕХИ ПРЕЗ ЮБИЛЕЙНАТА 1964 ГОДИНА!

Край пресуквалото

— И така...
Среден, мускулист, мургав, Петър Събев, бригадир в пресукващия цех на ДПТК „Васил Мавриков“ — В. Търново, се усмихва широко и продължава започнатия разговор.

— Нищо, нищо особено.
— Другарю Събев, когато една бригада изпълнява нормата си често пъти над 100 процента, и то в продължение на цяла година, бригадирът й има какво да разкаже.

Личното му придава строг вид, но не и съвсем равнодушен към това, че за бригадата му вече се знае много. И аз му вярвам, че не е леко да си бригадир, и че в големите дела няма главоулавящи епизоди, а повече ежедневна, делнична работа.

Той е натрунал вече доста опит и умее да бъде организатор.

Според него главното за успехите не е крие в изучаването на първенците. Още от началото на годината първенците на бригадата Дора Андреева, Елена Илиева, Донка Стефанова и др. предадоха опита си на цялата бригада и тя даде колективно обещание да изпълни плана си 101 на сто.

Плана си изпълняват винаги ритмично. Произведена е първокачествена продукция, без рекламация и е второто качество. Пък за брак и дума не може да става при тях.

Първенците предадоха опита и знанията си на 36 работнички. От тях 28 вече достигнаха миналогодишните им успехи!... Сървещинието се отчита всеки месец.

Почините на Калинин и Вороши на застъпени широко в предприятието. В специална тетрадка се вписват допуснатите слабости по охраната на труда. Отдавна бригадата е удостоена със звание „Бригада за комунистически труд“.

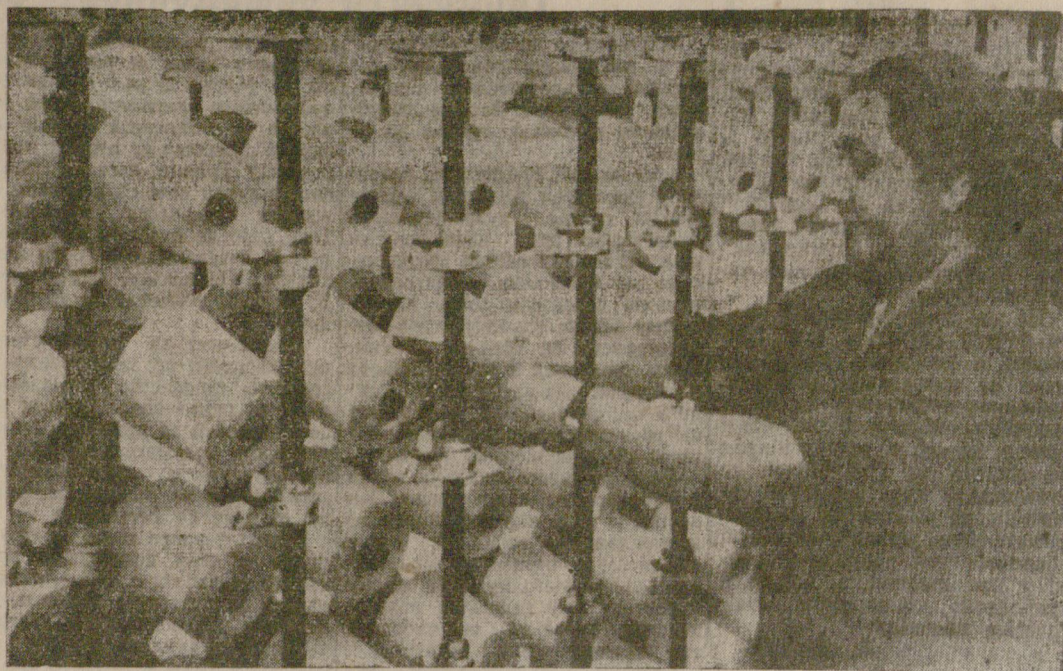
— При нас, — казва бригадирът, — който дойде, става истински комунистически човек. В бригадата дойде едно момиче от манастир. Тя отначало не умееше да работи. Помогнаха й всички и се научи да работи. За първи път в живота си беше с нас на кино.

Всички се учат в курсовете за квалификация. А трима се учат по-нататък. Иван Габровски и бригадирът учат в Текстилен техникум — Габрово, а Тодорка Колева — в гимназията.

Работният ден на смяната свършва. В големата светла зала, изпълнена с машини, настъпва тишина. След малко те пак запяха... Дублиране на прехвата, пресукване, бубниране. Това е ежедневието им...

Разделихме се с Петър Събев, с тяхното обикновено ежедневие, изпълнено с много ентузиазъм, в което убедително се раждат големите успехи.

Ст. ПЕЧЕВ

С качествената си работа и редовното изпълнение на трудовата норма Мита Маринова от ДПТК „В. Мавриков“ — В. Търново се налага като най-добра сноватка.

Снимка: Ив. Воденичаров

БИТКАТА ПРОДЪЛЖАВА

Много са бригадите в Стройрайон — Г. Оряховица, които разучават старите представи, че за строителството зимата е мъртъв сезон. В тези студени дни, когато зимата вече настъпва, на трудов пост са неколкократно 16-те работнички от бригадата за комунистически труд с ръководител Димитър Славчев.

Все така, както и през лятото в бетоновия възел на Стройрайона, кипи творческото всекидневие на този малък, но отличаваш се с голямо трудолюбие колектив. Безспирно пограват количките и се чува припадният бумтук на барабаните. Един след друг заминуват самосвалите, натоварени с циментов разтвор. Все така, като че ли за миг, се пълнят количките с пясък, чакъл и цимент и се изсипват в неясните, като гърла бункери на машините. И това не са една, две, а стотици за един ден, хиляди за десет дни, десетки и стотици хиляди от началото на годината.

Дългогодишните майстори на бетона са се специализирали дотогава в работата си, че е приятно и интересно да се гледа, как всеки член на бригадата знае мястото си и се стреми да спести минути от часа и секунди от минутата, за да се използва пълната мощност на машините. Затова хората от бригадата са много радостни, че се разбират помежду си и работата им спори.

Всеки ден те изпращат на многобройните строителни обекти по 40—50 самосвала. Напрегната е тяхната програма. Месечно тук трябва да се произведе над 2000 куб м. бетон, а понякога, когато се наложат, и много повече. Бригадата се справя с трудните задачи. При план за годишна 20 000 куб. метра досега са произведени над 19 000 и много малко остава, за да се изпълни годишният план. Често пъти ръководителите на

Стройрайона говорят за тази бригада, че от добрите е най-добра и с най-висока производителност. Те имат предвид, че същите хора, със същите машини, през миналата година произведоха 11 367 куб. метра бетон, а сега ще бъде близо два пъти повече.

Най-старият работник тук във възела е бригадирът Димитър Славчев. Основен закон в неговия живот е трудът, който благодарение и изобилието от хората нечестните помисли, учи ги на добри дела. Като бригадир са и Петър Вълков, Христо Долгеров и др. Машинистът Сава Терзиев работи в Стройрайона повече от 10 години. От 3 години той обслужва машина във възела, но, където и да е бил, винаги се е справял много добре. В началото на годината от циментовите заводи предупредиха възела, че ще изпращат на силен цимент, поради липса на кинини тоби. Загрижени се ръководителите, как и къде ще стоварят вагоните-циментовози. На помощ дойде Савата. Той най-много работи по монтажа на големите бункери за цимент и, когато започна да пристига циментът, приспособи машина за пролуване, която бързо разтоварваше ци-

ментовозите. Благодарение на тези приспособления сега във възела винаги има достатъчно цимент.

Постоянството, с което работят членовете на бригадата, е за пример на всички строителни работници. Тук няма текучество и безпричинни отсъствия, трудова дисциплина е издигната на високо равнище. Към това трябва да се прибави, че е създадена образцова организация на работата, допоставят се навреме необходимите материали. И не е чудно, че производството на бетон всеки ден надвишава определените графици. Задоволяват се с тези материали над 30 обекта в града, гарата, Лясковец, Д. Оряховица. Поликраище и др. Правят се големи икономии на средства, енергия и материали. Защото, ако не е възелът, трябва за всеки обект да има бетоноуловачка, варница, да се прекъсва вода и електрически ток. А сега обектите, освен с бетон, се задоволяват и с варов разтвор.

Битката за повече производство, като се използва по-добре времето, продължава.

Николай БОЖКОВ

от Обществена редакция в „Борба“ в Г. Оряховица

СТУДЪТ НЯМА ДА Е СТРАШЕН

СУТРИН, когато първите лъчи на слънцето посребрят синята повърхност на водата, през обедините летни горещини или привечер в хладните есенни дни, когато червеният заник багри ти хити възли на реката, два плавателни съда стоят закотвени сред Дунав, сякаш морин птици са разперили криле да си отпочинат. Но от високата хълм на „Калето“ или от Червения площад някой не може да долови почти неощущае бумтук на моторите, лекия шум на пяска и баластрата-напрегнатия труд на работниците от Дунавския драгажен флот — район Свищов.

Всяка сутрин от 5 часа започва трудовото ежедневие на малкия, но упорит колектив. Край брега се редят големи камари с пясък и чакъл. Грамадният кран на пристанището деенощно гребе с хищната си „уста“ инертния материал от двойките и прави големи камари край брега. Камари един след друг пристигат и се връщат натоварени, за да задоволят стотици обекти с инертни материали. Досега през годината са добили за 332 000 лв. инертни материали.

Въпреки че през 1962 г. се използваха три дъбачки, 6 преносни съда и 5 влекача, то тази година при наличност само на 2 дъбачки, 3 влекача и 5 преносни съда колективът можа да произведе двойно повече продукция.

Тези успехи на района се дължат на създадената здравна трудова дисциплина още в началото на годината. Между колективите на двете дъбачки се водят благородно съревнования. Всяко тримесечие се отчитат резултатите, връщат се червени флагчета на първенците, раздават се награди. Голям дял се пада и на приложението на ловешката почин, който разгрява инициативата и трудолюбия ентузиазъм сред работниците.

На първо място в съревнованията се нарежда колективът на дъбачка „Слънчен“, който изпълни за седем месеца годишния си план, с отговорен капитан Марко Александров и механик Димитър Минков. Похвала заслужават и работниците Тодор Александров и Васил Станев.

Добре се справиха с работата си и колективите на дъбачка „Алеко“, на моторните влекачи „Раденки“ и „Севастопол“, на двойките за превозване на пясък и баластрата и др.

До края на годината работниците са обещали да дадат за 33 000 лева надпланова продукция. За изпълнението на тази задача се иска упорита работа през студените есенни дни и началото на зимата. Ще трябва да се работи при условията до минус 5 градуса. Затова още в началото на септември ръководството на района разработи мероприятията за работа при зимни условия. Целият плавателен състав е снабден с топло облекло и обувки. Влекачите и подменните съдове са ремонтирани и боядисани, подменени са счупените съдове. Набавени са и 20 тона горивни материали и 800 кг дизелово масло с присадка за зимни условия.

Колективът на предприятието Дунавски драгажен флот — клон Свищов си е поставил високоточна задача, през 1964 г. да се включи в движението за извоюване на звание „Район за комунистически труд“.

Нека се надяваме, че това негово желание ще се осъществи.

Иван КУЛИНСКИ
от Обществена редакция в „Борба“ в Свищов

Хубаво и лошо

Управлението на ДПЗХ „Трифон Саралиев“ — В. Търново винаги е открито на новото път. Той казва, че есен в базата край с. Дюкюница.

Беритбата на царевичката тук и в съседните стопанства започна. Заваляха дъждовете. Поради високите добиви, се появи недостатък на царевични колове. Големи количества влажна царевичка останаха на открито.

Затова управлението достави на селищата инсталация тип „Кузбас“. Подробно бе запознат ръководството на базата с нейното действие и устройството й. От своя страна то положи усилия да обучи работниците. Машината работи деенощно на три сменя. Дни и нощи дежурима. Трябва редовно да се поддържа в консовата пещ температура над 160 градуса.

Усилията не отидоха напразно. За 45 дни са изсушени и внесени над 500 тона царевично зърно. Ако това ставаше ръчно, това количество би се лопатило и предадило от похабяване, но не и изсушени. Значително би се увеличила и продукцията.

Ръководството на стопанството в село Дюкюница се отнесе добре към тази новост. То имало се събрало около 150 декара слънчоглед втора култура. Зреенето стана къс

но есенно и бе немислимо него. то сушене. Машината помогна на кооператорите. Затова още от сега се проектира през следващата година да се засят големи площи като втора култура от слънчоглед. Планът на базата за зърнените доставки от царевича е изпълнен. Вместо 600, са изпунени 756 тона. Но и при това положение се вижда, че с оглед на близките перспективи направеното е недостатъчно.

Централното ръководство трябва да помисли не е ли време да предаде сушилната машина за постоянно ползуване на базата. Въпреки това трябва да се припомни, че тя е непроизводителна. Затова трябва да се достави от новия двуредов тип „Кузбас“.

Все в този ред на мисли не бива да отминаваме с мълчание и някой неправилни тенденции от страна на кооперативните ръководства.

На всички е известно, че голяма част от царевичката бе прибрана преди дъждовете. Затова е редно роненето да става по реда на внасянето в кооперативните хамбари. А точно обратното правят съставните на Долна Оряховица село Бреговица. Върбица и отчасти от Кесарево стопанство. Във Върбица не се спазва минимална гра

ХОРА ОТ ПЪРВИТЕ РЕДИЦИ

ПОД ГОЛЕМИТЕ КОРПУСИ на ДМЗ „Червена звезда“ — гара Дебелец денят настъпва с кълнеж на стомана, с глухия грохот на крановете и огнено-зелените искри от електроенергия. Край безбройните машини и съоръжения са застанали строите и работни стопани на завода. Отстрани всички си приличат. Еднакво са забързани и подвижни. На всекимо от дождовете се подават клеци или отверки. Всички са с малко почернели ръце и лица, които ги прави по-весели и закачили.

Но хората никога не са еднакви. Нито във външната прилика, нито в тяхното умение да си съжадат с инструментите и да командуват машините. Затова тези, които по-добре умеят, са известни на всички. Те всичко постигат с труд и знания и ги наричат хора от първите редици.

ВСТРГАРСКИЯ ЦЕХ работят много бригади. Но кои са от най-първите редици? В левия край са шестима комсомолци и двама по-възрастни. Тук трябва да бъде и бай Елефтер. Той е бил в много бригади. Но в шлосерската на Петър Петров сега се чувства най-добре. Само толкова знаехме. Всичко останало видяхме и на училище на място.

Бригадирът е кандидат-член на БКП от няколко месеца и член на заводския профкомитет. За него Елефтер Илиев казва, че обща много да се вслушва в другите. А това за 56-годишния работник, шлосера, който майсторски извършва „сборките“ на валовите за редукторите, е достатъчно и той да го „слуша“. Това му дава сили да дели мегдан наравно с младите. А те, като Георги Пенев, Минчо Стефанов и др. да се стараят да подражават на прилежността му. Защото тук само силата на младостта още не е всичко. Затова М. Стефанов е заочник — третокурсник в Русенския механико-техникум. Работниците с по-ниски разряди посещават курсовете за квалификация.

Близко една година бригадата се бори за удостоенето й със звание „Бригада за комунистически труд“.

При тях се работи с равномерно темпо. Няма ниски и високи колебания. Винаги изпълнението на нормите се движи около 150 на сто, а на месечните планове — над 110. За първи път в завода бригадата изработва задвижващи механизми на склади за завод „Г. Киров“ — София. Като всяко ново и първо дело, то не бележи, но ний, Филипос е прикрен към тях. Предварително всичко разгледаха и разучиха върху чертежите — детайл по детайл. И тогава започнаха. Както и на други бригади и на тях бе възложено по края на ноември да изработят „възлите“ (ръчни спирачки и ръчни кривовете) за карбидните пещи в с. Река Девня. Завършиха ги цял месец предсрочно.

Така работят винаги бригадата на Петър Петров. И краиш с твърди стъпки в първите редици на многолюдния завод напред към 20-годишнината от социалистическата революция у нас.

Не може да не се възхити човек на сръчността на Марийка Кукумеева. Тя е най-добрата подавачка в предприятието. Тя предала опита си в школите вече три тримесечия непрекъснато. Ма-

ливаха. Въпреки че се изпълняваха по линията на кооператива, струваха скъпо, не можеше непосредствено да се контролира качеството, забавяха се... Затова се забраниха хората от първите редици на завода. И решиха със собствени сили, умения и средства да направят така, че през 1964 г. всичко това да се извършва тук.

Работата по новата пещ е напреднала много. Тя ще бъде механизмирана и е електроенергия. Наклоненето й, както и регулирането на електроенергията, по-рано беше ръчно. Новото дъно на електроенергията пещ създава много по-благоприятни условия за равномерното разтапяне на стоманата при минимални разходи на електроенергия. Това ще допринесе за увеличаване производителността на труда, за подобряване на качеството и намаляване себестойността на продукцията. И всичко ще се извършва пред погледа на тукашните работници и специалисти.

До 15 декември трябва да се направят първите проби. Затова сега се бърза с поставянето на механизма за отваряне и затваряне на пещта, с удължаването на конзолите, на електроенергията и издигването с огнеупорни тухли.

БЪРЗАТ ХОРАТА от завода. Потрпяват сърцата. Всичко е изчислено и предвидено, но първите стъпки винаги са неспокойни. Хора от първите редици, изпитанието наближава!

М. МАНОЛОВ

Млади майсторки на златната нишка

Дванадесет са бригадите в Свищовската фабрика „В. Коларов“ във В. Търново. За всяка една може да се разкаже много и хубави неща.

Починът на ловещите е намерил добър прием. За това говорят страниците на отчетните книги, за това говори големият процент първокачествена продукция. Хубавите неща натежават най-много в младежката бригада на Стефка Димитрова, включила се в движението за комунистически труд.

В работната зала като че ли всички са млади. По машините са поставени вазики с цветя. Ароматът им се губи в тежката мизансета на машините, но с тях някак си е по-хубаво, по-весело. Всички са сърдечни и любезни в пакулките и в златната нишка, която се източва тънка като падажинка.

Не може да не се възхити човек на сръчността на Марийка Кукумеева. Тя е най-добрата подавачка в предприятието. Тя предала опита си в школите вече три тримесечия непрекъснато. Ма-

кар и лесна на пръв поглед, и работата на подавачките си има своите трудности — как да се отвори капакът с четката, да се захванат краищата на всички пакулки, как ще заребват с лъжицата, как ще се притокят на пакулките, които се подават на точките. А като се има предвид, че една подавачка обслужва два казана, се иска и ловкост, и зорко око. Приятно е да се работи с такъв подавач като Марийка.

Челничката Елена Кунтова е предала опита си през третото тримесечие и е провала 12 занията като точачка. Тя работи повече от 10 години. Обича професията си. Не се е улашила нито от горещата вода, нито от шума на машините, нито от мизансета на пакулките. Напротив, станала е добър майстор.

По ловешката почин предава опита си в школите и Райна Тодорова.

Някак си се откроява със своята хубост Калинка проферпурна на бриадата. С радост говори тя за добрия колективен живот, за успехите. Момичетата са навсякъде — и във воканата група на предприятието, и в баскетболния отбор. Ще ги видите да играят и шах, и тенис на маса. Те са така да се каже бушата на предприятието.

Характерното за свищовската фабрика „В. Коларов“ по прилагането на ловешката почин в това, че тук опита си предава всеки първенец, излъчен за изминалото тримесечие. И всяко тримесечие се научава опитът на новия първенец. По този начин много първенци се включват в школите и всяка предава по нещо свое.

В младежката бригада са били организирани 15 школи, във всяка от които са проведени по две занятия. Тя е произвела само първокачествена продукция, а планът за размяната е изпълнен с 0.39 на сто, което не е малко. При това във всички обслужват три машини, при норма една.

Като резултат на тези успехи цялата бригада извоюва правото да участва като делегат на градската комсомолска конференция на младия качественник и получи награда.

Не може да не се признае, че ако не най-голяма, то значителен дял за тези успехи има изучаването и използването опита на първенците.

Н. ИВАНОВА

Няколко часа в Железния град

ЕСЕННАТА УТРИННА МЪГЛА още не се е вдигнала от Кремиковското поле. Но и през нея се очертават редифо грамадният корпуси на Металургичния комбинат. И в това, че те се издигат именно тук, едето склоновете на Стара планина се прибират, за да направят място на тучното Софийско поле има една символика — гигантският Металургичен комбинат мери ръст със Стара планина.

Мислите ми неусетно прекъсва спиратото на колата. Пръв скача моят спътник.

— Пристигнахте! Сега да ни са здрави краката, иначе... Тръгваме пеша. Десетки табелки сонат пътя за комбината. Колкото приближаваме, пред погледа ни изрства истинският железен град.

Какво ли има в него?... Ето ни на открития рудник до село Кремиковци. Тук лежи богатството на 250 милиона тона руда. Електрическите влекаче ще я отнасят в обогатителната фабрика. Сега тук усилено се строи. Спираме се при група младежи. Дватамата от тях се оказаха от нашия окръг.

— Земляци! — възкликнаме ние. Младешките се усмихват още по-приветливо и тръгват с нас, макар че скоро трябва да постъпят на работа.

Приятно е с таквава спътници, които не се нуждаят от въпроси, а сами четат мислите ти. Чернокитят момък, който върви откъсно до мен, се казва Петер.

— Аз отидох на строежа още през февруари. Първите копки започна бригадата на бай Вичо. След него на строежа дойде Минчик. За него сигурно сте чели, че е награден заедно с инж. Емил Червеняков, Здравко Ангелов, Йордан Мишев, Геннадий Милованов.

Бригадата на Минчик започна да копае основите на парокотелния цех на завода за строителни конструкции, — обяснява дружелюбният момък — Васил.

Неусетно стигаме до Доменния цех. Жълта табелка КХЗ — сочи асфалтираните улици, които водят към Коксохимическия завод.

Първа коксова батарея е между модерната административна сграда на завода и химическата лаборатория. Тя е готова и работи, но до нея се извисяват скелите на

втората. Така е почти навсякъде, където погледът стига. Издигат се скелите, чуват се подвикванията на крановиците, сноват камioni, натоварени с материали. Кремиковският комбинат и неговият колектив не знаят застой.

Да обходим целия Железен град за няколко часа е невъзможно. Времето неусетно върви. Затова трябва да се задоволим с разказа на нашите познати.

ТЕЦ, Завода за строителни конструкции и Ремонтномеханичния завод — кремиковчани наричат помощно стопанство. Но какво помощно стопанство са те, цом ТЕЦ е с мощност 56 000 киловата, а в ремонтно-механичния завод са толкова големи, че свободно може да кръжи въртолет! В цеха за метални конструкции в ледяния и коващия цехове мощността на машините няма равна на себе си в нито един друг завод на страната.

Заводът за строителни конструкции е дал на Металургичния гигант стотици хиляди кубически метра бетон инертни материали и др.

— Гарата на комбината е почти толкова голяма, като гара Мездра. Тя има 24 коловоза. Скоро деенощно ще се обработват 2000 вагона. Жалко, че няма да можете да видите всичко! — казва Васил.

— Елате пак! — добавя Петър. Но за повече време, ако искате да посетите и другите обекти. Сега започваме Станомодобивния комплекс. Непременно ще ви заведем и там.

Трябва да се разбеляме, макар че искаме още да видим и чуем за Железния град, да побеседваме с неговите майстори.

Благодарим на нашите разговорливи приятели. Сърдечно си стискаме ръцете.

До нова среща. Железен град с огнено сърце! В тебе най-добрият строител и монтажник, с помощта на светските специалисти, пишат най-хубавите страници на своята лична биография, от биографията на нашия народ, устрем към комунизма.

М. АВДИЖЕВА

Ст. 3, бр. 149 от II, XII, 1963 г.

ГЕО МИЛЕВ ЗА В. И. ЛЕНИН

Пред Втория републикански фестивал

Танцовата самодейност се подготвя

Името на Ленин у нас се свързва не само в болшевишката партия, но и с правилното марксистическо разбиране на редица литературно-естетически въпроси. Особено през 30-те години се извършва истинско превъзрождение на нашата прогресивна литература с ленинските възгледи за същността и задачите на изкуството. По това време Г. Бакалов пише и своята книга „Против меншевишката в литературознанието“ (1934).

Много по-рано, още през 1924 година, Ленин намира радост и топлин прием на страниците на сп. „Пламък“ (1924—1925 г.). Неговият редактор, Гео Милев, един от първите между българските писатели става пламенен защитник на ленинизма в литературата.

Непосредствено след смъртта на Ленин през 1924 година, нашият поет помества редица съобщения и материали, в които известява за смъртта на този „необорим голем човек“, дал целия си живот за щастието на хората. С малко, но със силни думи авторът на „Септември“ рисува величieto на пролетарския вожд, неговото място в историята на човечеството и любовта на трудещите се към него.

Гео Милев счита, за свой граждански и писателски дълг да даде отпор и разобличи жълтата преса, която с нескрита радост и клевети посрещала вестта за смъртта на пролетарския вожд. Особена активност в това отношение е проявявал вестник „Свободна реч“, където са сътрудничели настанилите се в България белогвардейци.

Достоен отговор на хулите на белогвардейщината се съдържа в поместената от Гео Милев статия на Ла (псевдонима на Ламар), „М. П. Арцибашев за Ленин и пр.“. В нея авторът пише: „Безсмъртен Ленин отлита напред, към бъдещето, а Арцибашев, заедно с всички други герои на емиграцията, остава да се дави в блатото на порнографията и клеветата“.

Нашият поет добре разбира, какво огромно политическо значение за правилното изясняване образа на Ленин имат спомените на Горки. Когато през 1924 година издателство „Хемус“ пуска в отделна брошура спомените на М. Горки за Ленин, Гео Милев помества в сп. „Пламък“ ласкав отзив. Той е първият у нас поет, който по неповторим начин е обрисувал простия, но величав образ на Ленин.

Редакторът на „Пламък“ дава място и на чисто теоретични статии, посветени на ленинизма, като учение. Те бележат неговото идейно израстване и показват колко тясно са свързани през последните години на неговата редакторска работа политиката и литературата. Такава е статията на В. „Ленинизъм“. В нея авторът говори за ленинското учение и дава много правил-

на постановка на въпроса за победата на революцията в една отделна зета страна.

Като общува с Ленин (безспорно за това имат значение и събитията в нашата страна), Гео Милев ясно и определено започва да внася партийност в разбирането на литературните факти и явления. Особено значение за обогатяване на естетическите разбираня на нашия поет имат ленинските изказвания за Л. Толстой. Гео Милев пръв у нас в рецензията за книгата на М. Горки „Воспоминания о Толстом“, като се доверява на съветския писател, възприема ленинските постановки за сложното и противоречиво творчество на Л. Толстой. Като критикува Плеханов за отрицателната оценка, която той дава на творчеството на Толстой, Гео Милев пише: „Но да се отрича Толстой изцяло и да се изкарва дори крепилел на реакцията, както прави това Плеханов в статията си „Карл Маркс и

Лев Толстой“ („Социалдемократ“, 1911), преведена от Георги Бакалов и издадена като кн. № 15 от библиотеката „Нов път“ е неоснователно“. Тази мисъл на Гео Милев показва, че той отива в някои отношения в края на живота си далеч по-напред от редица представители на нашата прогресивна литературна критика от онова време.

Гео Милев разглежда противоречията в мирогледа и творчеството на Толстой. Тук той повтаря или изцяло се съгласява с ленинските оценки, предадени от Горки в неговата книга: „Плеханов отрича. Но Ленин казва: „Каква скала, а?“

Гео Милев се проявява в случая не като равнодушен рецензент, а като убеден привърженик на съветския строй. Той излиза извън рамките на книгата, като говори за отношението на болшевиките към Толстой, за музея, който те създават в Ясна Поляна, и за

небивалия дотогава тираж, в който те издават неговите книги. Признателността, която Толстой получава при съветската власт, далеч надминава очакванията на враговете на революцията, в това число и на самите толстоисти. Затова Гео Милев разобличава бившия секретар на Л. Толстой — Вл. Булгаков и неговата книга „Лев Толстой и болшевишката“ като клеветническа спрямо съветския строй.

Не ще бъде пресилено, ако се отчете заслугата на Гео Милев и неговото сп. „Пламък“ за изясняване на някои ленински постановки за литературата. Макар и за един кратък период от време, в края на живота си Гео Милев се утвърждава като пламенен защитник на ленинизма. С присъщата само на него страст и убеждение той един от първите у нас възприема, макар и откъснато, ленинските естетически възгледи.

А. АНЧЕВ

Нови гласове
С ДУХА НА ПРОМЕТЕЙ

Как беден ни изглежда речника,
когато димни имена
за хората сърцати, с дух крилат.
Как плаши ни шаблона —
със старите си рамки да не смали
великото и вдъхновено дело
на тез, що буря не ломни
и след гърма вървят с изправено чело.
Един поет лежи, скван от тежка болест.
Телото му болей, телото нека страда,
но гордото чело не помрачава горест.
Тук дух голям живей — от Прометей награда.
Очите — светлофар, струят огромна сила.
Те парят, покоряват, възликуват и тревожат.
От Прометей искрица в тях се е стопила.
А неговата реч! Не реч, а жива лава
и равнодушния тя властно покорява,
гори, разтапя, стеле жар.
Искрицата в душата превръща на пожар.
Дочуеш ли смеха му — да, смях на оптимист,
забравяш за минава тревожните си мисли
и мълком благославяш поета и човека
за твърдостта в двубоя — съдбата му не лека.
Каква могъща сила! Какво величие!
Урок по безстрашие — достоен за отличие!
О, нека този огън да наориса искри!
Духът на Прометей със нас да се сроди,
по-твърди от стомана да бъдем днес дори!
Борец за комунизъм става само тоя,
що трудности не плашат
и смело крачи в строя!

Мария КИРАНОВА

Г. Оряховица

ПРИ ПАМЕТНИКА НА ВЕЛЧО ДЖАМДЖИЯТА

Малък, малък е онзи площад,
дето събира калдъръжните улици
при белия камък на Велчо.
Малък, малък е за твоята
крачна широка.

С нея искаше да минеш
през девет черни баира,
да прескочиш години...
Защо остана тук?
Не ти ли е тежко
под белия камък?
Не те ли викат в съня ти

деветте черни баира?
О, ти стумя да направиш
след многото крачки —
и нея — последната крачка
и вече не крачиш,
и вече не лягат в съня ти
гласове от далечното време
и затуй ти е тясно,
много тясно,
в тесния малък площад.

Венцеслав НАЧЕВ

ДВЕ ДУМИ

Две думи
и всичко е свършено!
Отсякъл е вятърът плащка
сморзавици струи без жал.
От тебе
аз мълничко исках,
а толкова много съм дал.
Две думи
и вятърът сякаш замря...
Сега
накъде ще вървя
сред толкова тъги и несгоди?
Пред мене са пътища много,
но никой
към тебе не води!

Минчо МИНЧЕВ

КАТЕРИЧКА

(Бясия)

Катеричка
румтавичка,
опашата —
скок-подскок! —
се покатери
на елата.
От върха
самодоволно
попримигна:
— Колко бързо
нависоко
се издигнах!
А елата
скромничко пророних:
— Да! Но върху моите клони.

Георги Хр. ГЕОРГИЕВ

Сцена от пиесата „Почивка в Арко Ирис“, поставена от Държавния народен театър във В. Търново. НА СНИМКАТА: Величка Чобанова (Пилар) и Милан Колев (лейтенант Алварес).

фестивала танцовият колектив трябва да бъде постоянна грижа и на ръководствата на ведомствата и организациите, към които са изградени колективите. Много от тях обаче, подценяват художествената самодейност, участието на колективите в прегледа.

Иначе не можем да си обясним защо такива колективи, като тези в ДКК „Публика“ — Свищов, в Поликраище, Ресен, Драганово, Добри дял и Козаревец неоправдано изостават.

А танцовата самодейност в нашия окръг трябва да заеме заслужено място в предстоящия Втори фестивал. Този голяма и отговорна задача е по силите на самодейците, на техните художествени ръководители. Ако всички заживеем с мисълта за достойно представяне и воюваме за преодоляване навреме на всички изникнали трудности, безусловно крайните резултати ще бъдат радостни.

Дълг е на всеки колектив да се подготви и представи най-добре в различните етапи на фестивала.

Иван ДОНКОВ
инспектор при отдел „Култура и изкуство“ при Окръжния народен съвет

НЕЗАБРАВИМАТА

Навършиха се 85 години от рождението и 8 години от смъртта на един от колосите на българския театър Адриана Будевска.

Творческият път на актрисата е една история, една школа. История, която бележи не само основни моменти в развитието на българския театър, но която пречупва през призмата на изкуството обществено-политическите борби, идеи,

народни възбуждения, разочарование и победи от годините след Освобождението до деня на оттеглянето ѝ от сцената. Изкуството на Адриана Будевска е школа на най-здрави реалитетни традиции на българското сценично творчество.

Проявила забележителни качества на драматична актриса, Адриана Будевска заминава за Москва, където в школата при Малий театър, под ръководството на знаменития артист и педагог Александър Павлович Ленски, овладява до съвършенство трудното театрално изкуство. От тази школа тя донася в България не само репертоара на театъра, но и неговата артистическа игра.

Класическите произведения на световната драматургия са били ялата на тогавашния репертоар на нашия театър. Винаги в центъра на всяка драматургическа творба и нейното претворяване на сцената е стояла голямата Адриана Будевска. Образите, които е създавала най-голямата българска трагична актриса, са били незабравими срещи с живи хора, които са разтърсвали душата на зрителите за цял живот. Това са били близки, оставящи неотразимо впечатление, изпълващи душата с правдата на живота и с художествената убедителност на изкуството, образи. Това богатство и тази пълнота в разкриване на живота, различното на хората, на техните сърца и мисли, човешкият трагизъм и преживявания са присъщи само на големите дарования. Талантът на Адриана Будевска е бил изключителен.

Възпитаница на руската реалистична школа и на нейните прогресивно-демократични традиции, тя е притежавала огромната дарба да насища своите образи с народен патос и с мъдростта на народа. Затова образите, които Будевска е възпитавала, са били винаги близки, понятни за широката публика. И патосът на нейното творчество е идвал от дълбоката любов към човека и от съчувствието към човешките страдания и неволи.

Във вековете ще останат превъзпитаните от Будевска образи на Офелия, Кручинина, Василиса Мелентиева и особено на Нора от едноименната пиеса на Ибсен.

В своите спомени за Будевска заслужилите деец на изкуствата, покойният академик Николай Лилиев пише: „Гледал съм „Нора“ с редица изтънчени, слушал съм да се говори за Нора на Агнес Сорма, на Режан, на Сюзан Делпре, на Комисаржевская, чей съм за всяка от тях слова, пред които бледнеят и най-смелите представи за вдъхновена творческа игра, но това, което правеше Будевска, надминава всичко гледано, четено и чуто“.

Но Будевска е била не само голяма актриса, но и прекрасна съпруга и майка. „Трудно е да се определи да ли страданията на пресъздадените от нея героини, бяха по-големи от тях, които всекидневният ѝ поднасяше, за да провери сякаш нейната издръжливост в битката на живота“ (Лилиев).

Не биха могли да се изброят ролите, които е изпълнявала с голямо умение и любов. И се е простила с тях роли и се е сцената съсъвем беззвучно. Отлична актриса, тя е вземала винаги дейно участие в нашия културен живот.

Адриана Будевска успява да създаде свой обширен репертоар, в който закрепва реалистичните устои на българския театър.

Георги ДЖУБРИЛОВ
артист

Найден МИНКОВ

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново ул. „В. И. Ленин“ № 11 ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор — 24 58, зам. гл. редактор — 25 28; отдел „Партиен живот и пропаганда“ — 25 27; отдел „Народно стопанство“ — 24 59; отдел „Култура и бит, хумор и сатира“ — 31 41; счетоводство — 32 59; канцелария — 31 25; коректори и дежурен редактор 24 89.

ТАНЦЪТ НА СЪРЦАТА

РАЗКАЗ

КОЛКО Е ЛЕСНО да се дават съвети: забрави, всичко е свършено! Може да си я обичал, може да си лудал по нея и да ти се е струвало, че тя е единствената в целия свят, но нея нали я няма вече! Нали тя още след първите отпавени й от новопостигнатия млад инженер комплименти започна на друг да се усмихва? И скоро след това — сватбата, а на нейната машина друго момиче...

— Ще танцуваме ли? — попита другото момиче, седнало до него.
— Да, да! — отвърна машинало Васил. Изправи се и тръгна.

Заблъскаха се в множеството танцуващи двойки. Младешкият мълчеше и мислеше за нея, отлетялата. Очите му я търсеха, жадуваха да я видят, а някакъв глас като че ли казваше: „Не, по-добре е да не дойде!“

Но тя дойде. Когато сядаха и той посягаше към пълната с бяло вино чаша, погледът му попадна на нея. Вярно, заедно с усмихнатия инженер, очевидно безкрайно щастлив с младата си и красива жена, се бяха изправили до масата на главния инженер на завода. Вярно въртеше кокетно главата на около си, кимаше на познати, само към него не поглеждаше. Колко нова, непозната му се беше видяла! Като

че ли бяха минали стотици години оттогава, когато те двамата в охветели форми на ученици от Техникума по механика минаваха „за по-напред“ през потънали в тъмнина парк, хванати ръка за ръка. И мечти, мечти, които не признаваха нищо друго, освен тяхното съвместно щастие.

Васил вдигна чашата и с някакво наставление изпи всичкото вино. После дръпна буйно Мария за ръката и я завлече на площадката за танцуване.

Игра непрекъснато няколко танда. После около половин час седя като че ли залепнал за стола. И не за това, че се е уморил. Всичко никак изведнъж му стана безразлично. И кой знае как беше да завърши за него тази вечер, ако през това време до масата не бяха спрели две девойки, които сърчно започнаха да забавляват на гърдите на всички книжници сърца с номера.

— Чудесно, чудесно! — есеще над всички гласът на Мария. — Танц на сърцата ще има!

В този момент Васил най-после срещна погледа на Вярата. Тя беше станала да танцува с главния инженер. Погледна младия стругар за миг. По лицето ѝ пробягна печална усмивка. Леко, едва доловимо кимна с глава и се изгуби сред навалищата в средата на салона.

— „Ами ако ми се падне с нея да играя! — потърпна младешкият, — Глупости! — укори

се в следния миг. — Глупости, глупости! — започнаха като че ли за да се увери в несъстоятелността на такава една мисъл. — Това е равносилно на влчването на шестия в тотото... Но все пак някои улучват... Твърде малка е вероятността, но затова пък е сладка, примамна. И как ли ще реагира нейният мъж?“

Както винаги, когато с нетърпение се очаква нещо, минутите течаха мъчително бавно. Поне за Васил. Въпреки усилията се шегите на масата. Ето, че най-после „сърцата“ бяха раздалени. Отговорниците за специалния танц се разсещаха из салона.

— Внимание, внимание! — извиси се над многогласния шум мощен бас. — Всеки навалел да си потърси дамата!

След малко музиката зазвуча, но на площадката за танцуване се явиха само няколко двойки.

— Стоп! Така не може! — прогърмя отново гласът и музиката спря. — Ей сега ще ви помогнем да се намерите. Мъжете да застанат вляво, а жените — вдясно. По-бързо, моля, по-бързо! Едно-о-о, две-е-е, три-и-и... Така, точно така! И той започна да извиква последователно номерата.

Васил приближи групата на мъжете. Не смееше да погледне никого. Струваше му се, че могат да прочетат мислите му. Отдавна не беше се вълнувал така. „Като първоляк, който за първи път ще казва стихотворение на публично място“ — мина му през ума. Помъчи се да не мисли

за нищо. Но извикването на цифрите беше толкова силно и така неумолимо приближаваше неговият номер, че той чувствуваше в цялото си същество някакъв все по-засилващ се трепет... Тридесет и едно... тридесет и две...

— Тридесет и три! — отекна силно в ушите му и младежът неволно направи няколко крачки в опразнения коридор. Краката му се огъваха като гумени, а ръцете му висеха смешно отпуснати.

От групата на жените плахо се отдели слаба, височка девойка. Спря до него и забучи поглед в краката си.

— Под ръка и марш! — подвикна някой. — Какво застанахте като статуи!

Товава той отведе момичето при другите девойки.

— Къде работите? — побърза да попита, за да пропъди обезбело го смущение.

— В завода. — звънна нежно гласче, като че ръка на любима девойка погали косата му.

— Не съм ви виждал... — Възмозно е. — прозвуча още по-топло гласът. — Аз съм на работа в завода едва от един месец...

Започна танцът и те замълчаха. До ушите на Васил долитаха само силните и зачестили удари на сърцето и мощният глас, който една след друга извикваха различните цифри. Така беше прието — последователно да се изтеглят номерата и двойката, която остане най-накрая, да получи подарък. Младешкият не искаше никакви подаръци, нищо не му трябваше. Жадуваше само да танцува с тази слабица и нежната девойка колкото може по-дълго. Много време беше прекарал в самотение. Сега изпитваше силно желание да